

ere ogsaa vi, som fra første Færd af ikke have været stemte for denne Sammensætning af Landstinget, som have villet have det sammensat paa en anden og bedre Maade, blevne nøbte til at gaae ind paa den, — for at sige det reent ud — mellem de store og de smaa Tønder sluttede Overenskomst, og det naaget vi ikke fandt de Interesser, vi vare kaldte til at repræsentere, synderlig vel holdne ved denne Sammensætning. Men jeg vil sige en anden Ting reent ud: Skylden for, at vi maatte gaae ind paa et Forslag, som vi ikke havde Noget tilovers for, som vi i flere Henseender maatte ansee for feilagtigt eller for mindre godt end det andet, vi kunde have faaet, ligger hos den ærebe Taler's Meningsfæller, det var dem, der gav Modstanderne mod det tidligere vedtagne Forslag Fleerhed i Folkethinget, og naar de ikke havde modsat sig det, vilde de nu have haft en bedre Sammensætning af Landstinget at stemme over, og vi vilde have været færdige med den hele Forfatningsreform for et halvt Aar siden.

Naar den ærebe Taler har talt om, at det var nøbvendigt for det Parti, hvortil jeg idetmindste regner mig at høre, for det nationale Parti, at vi sørgede for den borgerlige Lighed, dersom vi vilde tænke paa at udrette Noget, og at vi trænge til det menige Folks Støtte, saa har han fuldkommen Ret. Hvad vilde en national Bevægelse, som ikke støttede sig til det menige Foll, være? Den vilde jo være aldeles hen i Luften. Men det menige Foll trænger fandelig ogsaa til os. Forresten veed jeg ikke, at den borgerlige Lighed lider mindste Skaar ved det Grundlovsudkast, der foreligger; jeg veed ikke, at en eneste af alle de Retligheder, som Grundloven giver, er bleven forholdt en eneste af Kongens Underfaatter; jeg veed ikke, at der er blevet rokket et Haarsbred ved den Lighed for Løden, som Grundloven har indført, og som med Guds Hjælp skal blive staaende i Danmark til den seneste Tid. — Jeg kommer i Tanker om en Yttring af den ærebe Taler, som maaskee ogsaa burde modifieses. Han brød sig ikke om, sagde han, at faae de saakaldte Fællesanliggender ind under Rigsdagen og vilde derfor ikke yde noget Offer med Hensyn til Landstingets Sammensætning,

forbi Rigsdagen, som den var, var bedre stiftet til at sørge for den borgerlige, communale og religiøse Frihed. Men den ærebe Taler tager sig ikke iagt for, at, saalænge Rigsdagen ikke har Statens samtlige Anliggender under sig, har Rigsdagen kun det Halve eller en Trediedeel af den den tilkommende Myndighed. Rigsdagen har altid — det maa den ærebe Taler tillade os, der have deeltaget i det politiske Liv, siden Fællesforfatningen blev indført, at sige — Rigsdagen har altid følt sig svag overfor Regjeringen, følt et stort Skaar i sin Myndighed. Det er blevet sagt — det kan den ærebe Taler ikke have glemt — at Rigsdagen vilde blive til et stort Amsraad. Den er vel ikke bleven det, men i alle Punkter, hvor der har været Tvist mellem Regjering og Rigsdag, har der hos Rigsdagen været en levende Følelse af Svaghed, og det er for at blive af med denne Svaghed, for at faae Folkerepresentationens fulde Kraft tilbage, at vi maae og skulle bringe et Offer.

De Yttringer, hvormed den ærebe Taler sluttede sit Foredrag, smagte lidt af Reifestallden. Jeg skal kun sige, at jeg villig erkjender den Gavn, som visnok han selv og mange af hans Meningsfæller have stiftet ved at samle Almuen til offentlige Forsamlinger. Det er netop den Maade, hvorpaa man bedst virker hen til, at den rette Lighed indføres, den at løfte Almuen op til os, men hvorvel jeg altsaa paa ingen Maade skal kaste Brag paa denne Bestræbelse, men tværtimod skal yde den den Anerkjendelse, at den har ubrettet overmaade meget Godt, og at man fra omvendte Tønder kan sige Ord, som virkelig ere værd at høres af Mange, skal jeg dog dertil sige den Bemærkning, at fra tomme Tønder kommer der ingen Visdom.

Ruøffenborg: Det var en ganske god Slutning. (Stemmer: Ja! en meget god!)

Formanden: Ingen Dialoger, mine Herrer!

Ruøffenborg: Men jeg kunde nok stille den. Jeg vil nu imidlertid først svare paa en-